

A százéves bükkös a katedrális

BÉKÉS MAGÁNY Csak az tudja a titkot, aki képes megállni a mai rohanó világban

Matyikó Tibor szerint az erdő páratlan ajándékot ad az embernek. Ám ezt csak azok tudják igazán értékelni, akik képesek megállni a mai őrült rohanásban.

Festői szépségű, apró faluban, Szentdomonkoson él Matyikó Tibor. Végzettsége szerint erdész, bár az utóbbi években a természetfotózásnak, majd a festésnek, s a páratlan szépségű grafikáknak szenteli legtöbb idejét. Csendes, ünnepi beszélgetésre kerestük barátságos otthonában, ahol szinte minden a természet iránti rajongásáról szól. A falakon festmények, a roskadozó könyvespolcon természetleírások, úti könyvek százai sorakoznak. A karácsonyi ünnepek közeledtével arra kértük, meséljen az erdőjáró ember békés magányáról, a téli erdő által rejtett titkokról, amelyek csak a nyitott lelkű szemlélődők számára tárulnak fel.

-Keveseknek adatik meg manapság, hogy a megnyugvás ösvényeit nap mint nap bejárassák, ha erre van kedvük. Te közéjük tartozol...

-Az erdő minden évben páratlan ajándékot kínál az embernek, de ezt csak azok tudják, akik képesek megállni ebben az őrült rohanásban, s időt szakítani egy többórás, magányos sétára. Erdészként rengeteget jártam az erdőt, s ez mai napig az egyik legkedvesebb időtöltésem. Soha nem felejttem el azokat a karácsony előtti napokat, amikor az ünnepre való készülődés jegyében ellepték a fenyvest a „fagyilkosok”. Mivel erdőműveléssel is sokáig foglalkoztam, összeszorult a szívem, amikor felfedeztem, hogy a legszebb fákat vágják ki. Csak azért, hogy néhány napig beállítsák őket egy meleg szobába, s végül a szemétdombra hajítsák őket. Soha nem értettem, hogy jómódú emberek képesek voltak messziről ideautózni azért, hogy ingyen hozzájuthassanak a karácsonyfájukhoz. Ennél is fájdalmasabb azonban, amikor megcsonkítják a fákat. Csak a koronáját fűrészelik le, amit már soha nem tud reprodukálni.

-Most felejtjük el a fenyővadászokat. Tegyük egy gondolatbeli sétát az erdőben, és beszéljünk arról, mit nyújthat nekünk egy téli napon a természet.

-Mindenkinek mást. Én csak arról beszélhetek, amit nekem jelent. Az erdőjárás magányos műfaj. Ha társaságban indulunk, a természet is kevésbé bőkezű, nem nyújt annyi csodát, mint a magányos vándornak. A lapuló, rejtőzködő vad megijed a legapróbb zajtól is. Ilyenkor télen az ember jó melegen felöltözik, és szép komótosan elindul egy kényelmes csizmában. A kinti békességet, az áthatolhatatlannak tűnő csendet csak egy-egy madárka zaja töri meg. Alapszabály: ne siess, óvatosan, lassan lépkedj, szemlélődj, s megértheted az apró neszek üzenetét. Sok ember hiába indul el, hogy feltöltődjön a havas táj szemlélése közben, mivel csupán nézelődik, de nem lát. Mások unatkoznak, úgy érzik, semmi nem történik, s bosszantja őket a süketnek tűnő csend. Pedig aki nyitott lélekkel és szemmel jár, és egy kicsit felkészül a kalandra, nem csalódhat. Fényes nappal tanúja lehet egy januári rókanásznak. Nekem például tavaly télen ez volt a legemlékezetesebb ajándékom. De nem felejttem el azt a vaddisznókondát sem, amely olyan nesztelenül haladt át előttem, hogy azt gondoltam: ez csupán egy látomás.

-Hogyan vélekedsz a vadászatról és a vadászokról?

-Én nem vadászom,de tudom,hogy a mi erdeinkben a csúcsragadozók hiánya miatt szükség van a nagyvadállomány ritkítására. A trófeagyűjtő,hangoskodó sportvadászoknak nem sok becsülete van előttem. Az íjasvadász,aki tiszteli a természetet,és ötven százaléknyi esélyt ad a vadnak a menekülésre,nem a zsákmányért vadászik,hanem az élményért,ami ügyesség,türelem és koncentráció nélkül elmarad. Őket tisztellem. A vadászathoz egyébként tapasztalat és bölcsesség is kell. Nem örülök annak,ha frissen szerzett engedéllyel,kapzsiságból,orvul lepuffantják az állatot.

-A nyitott lélekhez a hit is közelebb áll. Te hogy vagy ezzel?

-Nem vagyok vallásos ember. Az én katedrálisom az a száz éves bükkös,ahol semmi máshoz nem hasonlítható áhítat kerít hatalmába. Egyszer méregdrágán vásároltam egy meditációs kazettát,amelyen buddhista mantrákat lehetett hallgatni. Hamar rájöttem,hogy az én lelki békém ilyen áron nem szerezhető meg. Egy séta a téli erdőben viszont minden alkalommal adott valamit abból a megnyugvásból,tiszta örömből,amelyre minden ember vágyik,csak rossz helyen keresi.

HEVES MEGYEI HÍRLAP-2006.december 23.szombat

Barta Katalin